

2025.03.09. Invokavit Zsid 4, 14-16

Köszöntés: Zsolt 91, 15: Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.

Olvasmány: Mk 14, 17-26

Amikor beesteledett, odament a tizenkettővel. 18 Amikor asztalhoz telepedtek, és ettek, ezt mondta Jézus: Bizony mondom nektek, egy közületek elárul engem, aki együtt eszik velem. Zsolt 41,10 19 Elszomorodva egymás után kezdték kérdezgetni tőle: Csak nem én? 20 Ő pedig ezt mondta nekik: Egy a tizenkettő közül, aki velem együtt mártogat a tálba. 21 Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.

22 És amikor ettek, vette a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, odaadta nekik, és ezt mondta: Vegyétek, ez az én testem. 23 Azután vette a poharat, hálát adott, odaadta nekik, és ittak belőle mindnyájan, 24 és ezt mondta nekik: Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik. 2Móz 24,8; Jer 31,31-34 25 Bizony mondom nektek, hogy nem iszom többé a szőlőtő terméséből ama napig, amelyen újat iszom az Isten országában.

26 Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére.

Alapige: Zsid 4, 14-16

Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Ef 1,20-22 15 Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, de nem vétkezett. 16 Járuljunk

tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.

Mikor Jézus Krisztusról beszélünk, akkor a reformátori teológia alapján azt mondjuk hogy Jézusnak kettős természete és hármias tisztje van.

Kettős a természete hiszen egyszerre Isten és ember. Na persze nem úgy mint a görög mitológia hősei.

S a három tisztje az amit a napkeleti bölcsek ajándékai is kifejeznek, hogy Jézus király, próféta és főpap is.

Na most ezt a tisztet vizsgálja és emlegeti a mostani igeszakaszunk is. Nagy főpapunk van. Olyan főpap, aki áldozatot hoz és mutat be a zsidóság szokásai szerint. Engesztelő, helyettes és hálaáldozatot. Saját magát.

Természetesen nekünk nehéz mit kezdeni egy főpapi tiszttel, hiszen a reformátori teológiában mi sokkal demokratikusabban építkezünk és azt mondjuk, hogy egy lelkész is csak egy a hívők közül viszont van extra teológiai képzettsége s akadémiai tanulmány mögötte.

Ezt csak azért mondom mert a teológia is fejlődött és változott és változik. Érdekes a teológia történetét is meg a dogmák történetét is néha megnézni és rájönni arra, hogy más az a közeg és társadalom, amiben Jézus Krisztus az I. században tevékenykedett. Annak másfajta berendezkedése volt, mint nekünk manapság. Hiszen akkoriban nem volt demokrácia nem volt választójog az egyház az Isten népe másként élte meg a hitét és más rendszerben létezett, mint mondjuk manapság itt Európában vagy Ausztriában Felsőőrben.

Merthogy nekünk van országos szuper intendánsunk. Vagy más néven országos esperesünk, de az egyházunk nem egy olyan fejnehéz egyház ahol 1-2 ember képviselétén múlik minden vagy függünk az állam kegyétől. Egyházi és világi törvények szabályozzák az egyház és világ kapcsolatát.

De mégis azt merem mondani és azt merjük állítani , hogy Jézus Krisztus az nekünk is, a reformátusoknak is főpapja. És ennek a teológiai mélysége évszázadokon át nyúlik hiszen a helyettes áldozat, az engesztelő értünk való áldozat azt valóban elvégezte Jézus Krisztus.

Értünk és miattunk halt meg a kereszten. Jó ezt tisztázni és jó ezt látni mert amikor közeledünk Jézushoz és próbáljuk őt vizsgálni, akkor nem csak egy tanítót látunk, nem csak egy gyógyítót, nem csak egy bölcs, embereket inspiráló személyt látunk hanem attól sokkal többet.

Mondjuk úgy, hogy valamit el kell cipelnünk, ami nehéz, amit nehéz vinni, de Jézus Krisztus segít hordozni ezt a terhet. Helyettünk is illetve velünk is cipekedik.

S ezt érdemes észrevenni, s nem úgy járni, mint a viccben, hogy a mélyen hívő ember él a házában, s jön a nagy árvíz. Már az ajtóig ér a víz jönnek a tűzoltók, de ő azt mondja nem megy el. Marad. Az Úr majd megmenti.

Aztán már az ablakig ér a víz, jönnek megint a tűzoltók, de ő csak mondja, hogy nem megy, mert majd az Úr megmenti.

Mikor már olyan magas a víz, hogy a tetőre kell mennie az embernek, akkor a katonaság jön, de akkor sem megy el az ember, mert azt mondja, hogy majd az Úr megmenti.

Végül meghal a szerencsétlen, s mikor Isten színe elé áll, akkor kérdőre vonja Istent, hogy Uram, hát miért nem menttél meg?

Mire Isten csak annyit mond: kétszer küldtem a tűzoltókat, egyszer meg a katonákat. Csak nem vette észre az emberünk, hogy Istennek sok eszköze van.

És ezt próbálja tisztázni a levél szerzője is. Isten elküldi a főpapját, hogy helyettünk elvégezze, amit mi nem tudunk. Mert mi nem tudjuk magunkat megmenteni.

A levélnek a címzéséből is kiderül, hogy gyakorlatilag olyan emberekről van szó, akik járatosok a zsidóság teológiájában, hit rendszerében. És ezt nekünk sem szabad elfelejtenünk. Pontosan azért, hogy ne történjenek olyasmik, mint ezelőtt 80

évvel. Múlt héten szerdán egy debreceni látogató csoport érkezett a bécsi belvárosi református templomba, hogy megemlékezzenek ifj. Dr. Varga Zsigmond teológiai munkásságáról, életéről. Ő egy olyan segédlelkész volt, aki akkoriban a magyar nyelvű diákokért felelt, akik reformátusok voltak Bécsben és a Gestapo elvitte őt és bebörtönözte azért, mert kritizálta a háború folytatását. És aztán a koncentrációs táborban meghalt.

Nem kéne hogy ilyen történjen. Nem kéne társadalmi csoportokat kirekeszteni és gyűlölködéssel rájuk tekinteni. Nem kéne ilyet tenni és fel kéne dolgozni azt, ami történt. Kezdeni kéne valamit azzal, hogy mennyi embert tette ezt tönkre.

Talán szabaddá tehet minket és felszabadulttá, hogy Jézus Krisztus a főpapunk. Hogy ő általa és ő benne új életet nyerhetünk és ez az új élet aztán vezethet feldolgozásra, elfogadásra, megújulásra és arra is hogy ilyen ne forduljon elő. Vezethet arra, hogy ellenálljunk olyan erőknek amelyek rombolni akarnak, amelyek embert ember farkasának akarnak tenni.

És itt behozza a szakaszunk azt, hogy Jézus Krisztus maga is kísértéseket szenvedett el, amíg 40 napon keresztül a pusztában vándorolt és böjtölt. Böjt van. Múlt hét szerdán kezdődött és a mai vasárnapot a régi egyházi rendben szokták is böjt fő vasárnapjának nevezni.

És bár jól tudom, hogy nálunk reformátusoknál azért a böjtölés nem annyira nagy hagyomány, de mégis azt mondom, hogy van szabadságunk arra hogy böjtölünk és arra is hogy nem. Mert nem az üdvösség kérdése, hogy böjtöl e valaki.

De a böjtnek mégis sokfajta haszna van. Legyen szó a testünkről az egészségünkről, a lelki állapotunkról vagy a gyülekezetünk esetleg a társadalom lelki állapotáról is. Hát milyen jó lenne hogyha a böjti időszakban a hatalom gyakorlói is elgondolkodnának arról, hogy esetleg böjtölhetünk a hatalommal. Nem kell habzsolni és betelni vele. Milyen jó lenne is hogyha elgondolkozna a társadalomban sok mindenki, hogy böjtölhetünk akár az autóval való utazással. Böjtölhetünk a fogyasztással. Hogy nem mindent veszünk meg amit a reklámok mondanak nem

vesszük meg azt amire nincsen szükségünk, ami felesleges. Mert a böjt egy ilyen alkalom is lehet. Hiszen nemcsak arra terjed ki, hogy húst vagy alkoholt ne fogyasszunk vagy tartózkodjunk valamitől mi egyes emberek. Hanem talán arról is, hogy mint közösség, mint társadalom, mint gyülekezet, mint egyház más szemlélettel nézhetjük a világot 40 napig.

A szakaszunk arra hív, hogy így járuljunk hozzá. Mármint Krisztushoz bizalommal. Hozzá, akinél kegyelmet találunk. Hozzá akitől segítséget kapunk, amikor szükségünk van arra. Drága testvérek legyen lehetőség a böjti időszak mindannyiunknak.

Lehetőség arra, hogy végig gondolhatjuk mi az, ami közel visz minket Istenhez, mi az ami segít hangolódni az ünnepre és megérteni a lényegét annak hogy mit tett értünk Jézus Krisztus. Ámen

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László